

MONTSERRAT RAMÉNTOL I BATLLÓ

(1928-2025)

La germana Montserrat Raméntol i Batlló ha arribat a la plenitud de la vida el 30 d'abril de 2025, als 96 anys. Va néixer a Rubí el 12 d'octubre de 1928.

Va entrar al monestir als 29 anys, perquè va tenir cura de la seva mare i de la família. Al monestir, li van canviar el nom per Bernarda, però recuperà el seu després del Concili Vaticà II. Va fer la seva professió monàstica l'1 de juliol de 1959, fa 65 anys. La seva divisa: *Jesus Christus*.

Havia ballat a l'Esbart Dansaire de Rubí, no podia restar immòbil al so de la música, gaudia i estimava la cultura popular catalana; era una gran montserratina.

Del seu pare, professor de música, va heretar l'estima per la música. Va formar part del cor de cantores del monestir, tenia una bona veu de contralt i de baix. Gaudia cantant i feia gaudir als qui l'escoltaven.

Havia treballat en una guarderia, connectava fàcilment amb els nens. Essent monja, va ser catequista d'infants i d'adults.

En el seu servei a la comunitat, tot i l'estabilitat pròpia dels benedictins, visqué un temps a la comunitat de Manacor, Mallorca, quan les Serventes de la Santa Família, van sol·licitar el canvi a monges benedictines. Visqué també dues temporades llargues a Puiggraciós, recordada encara avui pels veïns i amics del santuari.

Va treballar al taller d'enquadernació i a la roberia. Li agradava molt fer ganxet; feia mantetes per a infants que regalàvem als familiars de les monges i amics.

Va ser molts anys portera, fent seves les recomanacions de Benet en la seva Regla (66,1-4):

S'ha de posar a la porta del monestir un monjo d'edat, ple de seny, que sàpiga rebre encàrrecs i donar-los, i d'una maduresa que el guardi de rondar d'un cantó a l'altre. I així que algú truqui o que algun pobre demani, que contesti *Deo gratias* o *Benedic*, i que, amb tota la dolcesa del temor de Déu, faci de pressa l'encàrrec amb tot el fervor de la caritat.

Dona de pregària i de lloança veia l'empremta de Déu en la natura, les flors, els ocells; quedava meravellada i transformada per l'obra de Déu en la creació. Era molt caminadora i al monestir passejava molt per l'hort. Fruïa llegint.

Vivia profundament la vida comunitària, en la seva vellesa se sentia sostinguda per la comunitat i sempre ho expressava. El seu procés d'envelliment no fou fàcil però la pau i l'agraïment han estat el seu to vital en els darrers anys. A la infermeria, compartia amb les altres germanes les seves estones d'oci i no volia perdre quan jugaven. Als darrers temps pintava mandales.

Era molt expressiva, serena i d'una profunda alegria, va viure arrelada en el Crist com a monja benedictina, i transmetia aquesta alegria de manera connatural amb el seu somriure amable, fent que tothom se sentís acollit i estimat de manera única.

Preguem per ella i li preguem que ho faci per nosaltres.

Monestir de Sant Pere de les Puel·les
Barcelona, dijous, 1 de maig de 2025